

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 marca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie U. R. (1) od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. z dnia 7 maja 2014 r. , nr (...), zaliczającego wnioskodawczynię do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe, oraz przyznał i nakazał wypłacić radcy prawnemu M. J. kwotę 114,20 zł z Funduszu Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

U U. R. (1) rozpoznano: zaburzenia lękowo – depresyjne, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę typu 2, kamicę pęcherzyka żółciowego, kamicę prawej nerki, nawracające infekcje dróg moczowych, nietrzymanie moczu, nawracające infekcje dróg oddechowych, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, hiperlipidemię mieszaną, stan po operacji ginekologicznej (panhisterektomia) z powodu raka, skrajną otyłość. Odwołująca się od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności cierpi

z powodu występujących w zakresie narządów ruchu niewielkich zmian zwyrodnieniowych obu stawów kolanowych, zmian zniekształcających i zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego i piersiowego o charakterze wielopoziomowej dyskopatii i skoliozy z rotacją kręgów. Po przebytej w 2012 roku operacji wycięcia narządów rodnych pozostaje wielomiejscowy zespół bólowy i poczucie pogorszenia sprawności.

Schorzenia te, o charakterze przewlekłym ze względów internistycznych, czynią odwołującą się od orzeczenia niepełnosprawną w umiarkowanym stopniu.

Z ortopedycznego punktu widzenia U. R. (1) ze względu na stan narządów ruchu powinna być zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności wg kodu 05-R. Ustalony stopień niepełnosprawności ma charakter trwały i datuje się od 31 stycznia 2014 roku. Początek niepełnosprawności jest trudny do ustalenia. U. R. (1) ma naruszoną sprawność narządów ruchu w stopniu, który wymaga zatrudnienia na stanowisku pracy przystosowanym odpowiednio do potrzeb możliwości wynikających z niepełnosprawności. Okresowo odwołująca się może być zmuszona do korzystania z pomocy innej osoby przez

ok. 2 godzin dziennie, w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji lub wykonywania ról społecznych. Może wymagać pomocy przy pracach domowych, założeniu butów, odzieży w czasie zwiększonego okresu bólowego. Z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i znacznej nadwagi może dochodzić do zaostrzenia zespołu bólowego. Poza względnymi wskazaniem do okresowego stosowania elastycznego wzmacniacza prawego stawu kolanowego i asekuracyjnego używania jednej kuli łokciowej, nie występuje u niej konieczność posługiwania się środkami pomocniczymi ani potrzeba zaopatrzenia w inne przedmioty ortopedyczne. W ocenie ortopedy U. R. (1) spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, ze zm.) z powodu skrajnej otyłości i utrzymywania się objawów przeciążenia zmienionych zwyrodnieniowo narządów ruchu.

W ocenie neurologa U. R. (1) jest osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z przyczyn oznaczonych kodami 05-R, 11-I, 07-S, 10-N. Nie można ustalić początku niepełnosprawności, a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od

31 stycznia 2014 roku. Ustalony stopień niepełnosprawności ma charakter stały. Odwołująca się jest niezdolna do pracy, a jej sprawność psychoruchowa powoduje, że wymaga ona częściowej lub czasowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Pomocy wymaga przez ok. 3 godziny dziennie – przy robieniu zakupów, cięższych pracach domowych, sprzątaniu. Jednocześnie U. R. (1) porusza się w miarę samodzielnie po domu i jest zdolna do samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się samoobsługę i komunikację. Dolegliwości nasilają zaburzenia depresyjne.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, opierając się na wydanych w sprawie opiniach biegłych: internisty, ortopedy i neurologa. Opinie biegłych są spójne, logiczne i odpowiadają zakreślonej tezie dowodowej. Biegli w sposób jasny odpowiedzieli na postawione im pytania, wskazując szczegółowo wszystkie podstawy dokonanych przez siebie w opinii ustaleń, a wszelkie wątpliwości i zastrzeżenia do opinii, podnoszone przez stronę odwołującą się, wyjaśnili w ramach ustnych opinii uzupełniających.

Sąd oddalił wniosek U. R. (2) o dopuszczenia dowodu z zeznań świadka S. W. uznając, że jedynym miarodajnym i obiektywnym dowodem na okoliczność stopnia niepełnosprawności odwołującej się oraz wskazań w zakresie konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby, może być dowód z opinii biegłego. Okoliczności te wymagają bowiem ustalenia na podstawie wiadomości specjalnych.

Oddaleniu podlegały również wnioski o dopuszczenie dowodów z opinii biegłych okulisty i laryngologa. Okoliczności sporne zostały bowiem dostatecznie wyjaśnione na gruncie niniejszej sprawy na podstawie opinii powołanych biegłych, którzy nie widzieli potrzeby, aby na temat stopnia niepełnosprawności U. R. (1) wypowiedzieli się jeszcze biegli z zakresu innych specjalności.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Sąd podniósł, iż kryteria ustalania stopni niepełnosprawności określa ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t. j. Dz. U. z 2011 roku, nr 127, poz. 721).

Zgodnie z art. 1 powołana ustawa ma zastosowanie do osób niepełnosprawnych, czyli osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności, o których mowa w art. 3 tej ustawy lub o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy na podstawie odrębnych przepisów, bądź orzeczeniem o niepełnosprawności wydanym przed ukończeniem 16 roku życia.

Jak dalej stanowi art. 3 ust. 1 ustala się trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych zalicza się zgodnie z art. 4 ust. 2 powołanej ustawy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się zaś osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1).

Rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (t.j. Dz.U. 2015 poz. 1110) określa standardy w zakresie kwalifikowania do danego stopnia niepełnosprawności (§ 29 – 31)

Standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące: niezdolność do pracy (co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu), konieczność sprawowania opieki (co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem), konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych (co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci,

czynników społecznych i kulturowych). Przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy (§ 29).

Przy kwalifikowaniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności uwzględnia się naruszenie sprawności organizmu powodujące częściową lub czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy w okresach wynikających ze stanu zdrowia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych,

w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 30).

Zdaniem Sądu I instancji, z ustaleń, opartych w szczególności na wydanych w sprawie pisemnych opiniach biegłych z zakresu medycyny, jednoznacznie wynika, że nie ma podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. i zaliczenia U. R. (1) do wyższego – znacznego – stopnia niepełnosprawności.

Rozpoznane u U. R. (1) schorzenia pozwalają na zaliczenia jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Odwołująca się nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób, jest zdolna do samodzielnej egzystencji. U. R. (1) wymaga częściowej lub czasowej pomocy, wsparcia w codziennych czynnościach, ale nie jest całkowicie zależna od otoczenia. Problemy zdrowotne z pewnością ograniczają sprawność odwołującej się, jednakże w zakresie określonym jako umiarkowany stopień niepełnosprawności, co jest zgodne z zaskarżonym orzeczeniem.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej U. R. (1) z urzędu, Sąd orzekł na podstawie § 11 ust. 2 w zw. z § 15 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. 2013, poz. 490) podwyższając tak ustaloną kwotę (90,00 zł – 150 % stawki minimalnej) zgodnie z § 2 ust. 3 powołanego Rozporządzenia o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach, tj. o 23 %, czyli o 20,70 zł. Sąd uwzględnił również na podstawie § 15 pkt 2 Rozporządzenia niezbędne, udokumentowane wydatki radcy prawnego na korespondencję w wysokości 3,50 zł (faktura – k. 94). Sąd przyznał zatem i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi radcy prawnemu M. J. kwotę 114,20 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej U. R. (1) z urzędu.

Apelację od powyższego orzeczenia w części oddalającej odwołanie wniósł pełnomocnik wnioskodawczyni.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 217 § 1 i 2 w zw. z art. 227 kpc przez niedopuszczenie zgłoszonego prawidłowo dowodu z opinii biegłego lekarza laryngologa na okoliczność niezdolności powódki do samodzielnej egzystencji, podczas gdy dowód ten dotyczył okoliczności mających dla sprawy istotne znaczenie, a sporne okoliczności nie zostały jeszcze dostatecznie wyjaśnione oraz art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną w miejsce swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji przyjęcie, że odwołanie powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, ewentualnie, na wypadek uznania przez sąd, że nie zachodzi podstawa do uchylenia, zaskarżonego wyroku, o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie odwołania.

Nadto o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych oraz zwrot niezbędnych udokumentowanych wydatków radcy prawnego w kwocie 4,20 zł (cztery złote dwadzieścia groszy) stanowiących koszt: przesłania listem poleconym apelacji do Sądu

(4,20 zł). Jednocześnie pełnomocnik wnioskodawczyni oświadczył, że żądane koszty nie zostały zapłacone w całości ani w części.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd drugiej instancji nie dopatrywał się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów prawa materialnego czy przepisów postępowania, skutkujących koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z art. 233 § 1 kpc. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Z kolei art. 278 § 1 kpc. stanowi, iż dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 kpc, Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 Legalis). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 Legalis). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, Legalis).

Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 Legalis). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.).

Z kolei w myśl art. 217 § 1 i 3 kpc strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena stopnia niepełnosprawności wnioskodawczynie, to jest ocena jej stanu zdrowia oraz niezdolności do pracy bądź ograniczonej zdolności do pracy (wyłącznie w warunkach pracy chronionej), nadto ewentualnej konieczności zapewnienia jej w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych, nie zaś tylko subiektywnym odczuciu zainteresowanej rozstrzygnięciem strony.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinie biegłych lekarzy: internisty, ortopedy oraz neurologa. Wskazani biegli orzekli wprost, iż ze względu na stan zdrowia – zaburzenia lękowo – depresyjne, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę typu 2, kamicę pęcherzyka żółciowego, kamicę prawej nerki, nawracające infekcje dróg moczowych, nietrzymanie moczu, nawracające infekcje dróg oddechowych, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, hiperlipidemię mieszaną, stan po operacji ginekologicznej (panhisterektomia) z powodu raka, skrajną otyłość, zmian zwyrodnieniowych obu stawów kolanowych, zmian zniekształcających i zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego i piersiowego o charakterze wielopoziomowej dyskopatii i skoliozy z rotacją kręgów, wnioskodawczynię cechuje umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Biegli wyjaśnili, iż U. R. (1) ma objawy ciężkich chorób przewlekłych, jednakże nasilenie dolegliwości nie powoduje u niej niezdolności do samodzielnej egzystencji. Wnioskodawczynie z przyczyn internistycznych, ortopedycznych, neurologicznych jest co najwyżej osobą o naruszonej sprawności organizmu niezdolną do pracy lub zdolną do pracy w warunkach pracy chronionej, wymagającą częściowej albo czasowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych – nie kwalifikuje się więc do przyznania wyższego (znacznego) stopnia niepełnosprawności.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji strona powodowa nie była ograniczona co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia. Wnioskodawczynie podniosła zarzuty do opinii biegłych, do których ci skrupulatnie się odnieśli. Skarżący w apelacji generalnie zgłaszając zastrzeżenia dotyczące wniosków określających stan zdrowia wnioskodawczynie wynikających z treści przedmiotowych opinii, nie wskazał jednak jakie aspekty dotyczące jej stanu zdrowia nadal nie zostały w sprawie wyjaśnione. Nie podważył skutecznie spójności i rzetelności argumentów lekarzy specjalistów, przedstawiając własny pogląd na sprawę i własną ocenę sprawności wnioskodawczynie. Z tych też względów w ocenie Sądu Okręgowego brak postaw do przyjęcia, iż uzyskane od biegłych wiadomości specjalne, nie były wystarczające do merytorycznego i prawidłowego rozstrzygnięcia.

Nie sposób przyjąć w szczególności, iż do prawidłowego rozpoznania sprawy i oceny stanu zdrowia wnioskodawczynie i jej niezdolności do samodzielnej egzystencji, w tym konieczności zapewnienia jej w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki, koniecznym było, zgłaszane w apelacji, dopuszczenie dowodu z opinii biegłego laryngologa, zdaniem strony skarżącej w sposób nieuprawniony oddalonego przez Sąd Rejonowy.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż z uwagi na schorzenia wnioskodawczynie i przedmiot zaskarżonej decyzji (...), opinie w sprawie wydali biegli wszystkich tych specjalności, które z punktu istoty niniejszego sporu miały w sprawie ważne znaczenie, skrupulatnie odnosząc się do wszystkich posiadanych przez wnioskodawczynię schorzeń i szczegółowo uzasadniając dlaczego brak podstaw do stwierdzenia wyższego stopnia niepełnosprawności. Zarówno biegły neurolog, jak i biegły internista przy wydaniu swej opinii uwzględnił schorzenia laryngologiczne wnioskodawczynie. Jednakże wyżej wymienieni biegli wzywani do wskazania innych lekarzy specjalistów, którzy wini odnieść się do stanu zdrowia wnioskodawczynie w kontekście jej niepełnosprawności, na rozprawie w dniu 8 marca 2016 r. bezpośrednio wskazali, iż nie widzą potrzeby wydania opinii w sprawie przez biegłego tej specjalności. Biegli nie widzieli żadnych przesłanek, świadczących o tym, iż ewentualna opinia biegłego laryngologa, przy niekwestionowanych zawrotach głowy występujących u odwołującej, mogłaby w jakikolwiek wpłynąć na ocenę posiadanego przez wnioskodawczynię stopnia niepełnosprawności. Jak wskazali wprost, w takiej sytuacji zdrowotnej jak u odwołującej się, to właśnie lekarz neurolog jest uprawniony do wypowiedzania się na temat ewentualnych zawrotów głowy, co też uczynił w niniejszej sprawie.

Z tych też względów Sąd Rejonowy, opierając się na fachowej wiedzy biegłych specjalistów był zwolniony z przeprowadzenia wskazanego dowodu. Jego oddalenie znajdowało więc pełne usprawiedliwienie w okolicznościach sprawy, a zwłaszcza w ocenionej przez biegłych pod względem medycznym kondycji U. R. (1). Tym samym, wbrew zapatrywaniom apelacji, zgromadzony w postępowaniu pierwszoinstancyjnym materiał dowodowy był kompletny. Samo zaś przekonanie wnioskodawczynie, iż fakty wyglądały inaczej nie usprawiedliwiało potrzeby mnożenia środków dowodowych w tym przedmiocie. Jeszcze raz podkreślenia wymaga fakt, iż wydane w sprawie opinie biegłych internisty, ortopedy oraz neurologa dostarczały Sądowi wiedzy w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia, były spójne i prawidłowe, odnosiły się do całości dokumentacji medycznej przedłożonej w sprawie i przedmiotowego badania wnioskodawczynie, a skarżąca jedynie w sposób subiektywny, odmiennie niż specjaliści ocenia swój stan zdrowia. Nadto należy zauważyć, iż U. R. (1), na rozprawie w dniu 8 marca 2016 roku, kiedy to został zgłoszony wniosek o biegłego laryngologa sama do końca nie wiedziała, czy leczyła się u tego specjalisty czy też nie. Z jej początkowej wypowiedzi wynika, że nie leczyła się u takiego specjalisty, zaś później stwierdziła, że jednak się leczyła, ale nie dała dokumentacji. Nie pamiętała również kiedy była u laryngologa. Ze względu na powyższe brak podstaw do zmiany ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, brak jest podstaw do uznania, iż wnioskodawczynie na chwilę wydania zaskarżonego orzeczenia (...) była osobą z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. U. R. (1) pomimo schorzeń internistycznych, ortopedycznych i neurologicznych, przy czasowej pomocy innych osób jest w stanie o siebie zadbać. Nie wymaga w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób, w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Tym samym brak podstaw do ustalenia znacznego stopnia jej niepełnosprawności.

Z tych też względów apelacyjne zarzuty wskazujące na poczynienie w sprawie błędnych ustaleń faktycznych, które miały wpływ na treść wyroku, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc. oddalił apelację skarżącej jako całkowicie bezzasadną.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie z urzędu za II instancję orzeczono w myśl § 2, § 4 oraz § 16 ust. 1 pkt. 1 w zw. § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2015 poz. 1805), uwzględniając zwrot podatku VAT, oraz usprawiedliwionych wydatków pełnomocnika w kwocie 4,20 zł stanowiących koszt przesyłek pocztowych.